

ВО ВРСКА СО ДОЗВОЛИВОСТА НА

Молбата број 15404/89

од Бети ПУРСЕЛ и др.

против Ирска

Европската комисија за човекови права, заседавајќи зад затворена врата на 16-ти април 1991 година, во присуство на следните членови

г. К. А. НОРГААРД, претседател

Ј.А. ФРОВЕИН

С. ТРЕШСЕЛ

Ф. ЕРМАКОРА

Г. ЈОЕРУНДСОН

А.С. ЃОЗУБУЈУК

А. ВАИЦЕЛ

Ј.-К. СОЈЕР

Х.Г. ШЕРМЕРС

г-ѓа. Г. Х. ТУНЕ

Сер Базил ХАЛ

г. Ц. Л. РОЗАКИС

г-ѓа Ј. ЛИДИ

г. Л. ЛУКАИДЕС

М.П. ПЕЛЛОНПАА

Б. МАРКСЕР

г. Х. К. КРУЕГЕР, Секретар на Комисијата

земајќи го предвид член 25 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи,

земајќи ја предвид Молбата поднесена на 11-ти август 1989 година, од Бети Пурсел и други против Ирска и заведена на 28-ми август 1989 година, како предмет број 15404/89.,

Во поглед на:

- Забелешките поднесени од тужената влада на 18-ти мај 1990 година и забелешките во одговорот ,поднесени од Молителите на 31-ви јули 1990 година,

- Поднесоците на странките на расправата од 16-ти април 1991 година,

по разгледувањето,

одлучи како што следува:

ФАКТИЧКА СОСТОЈБА

Молбата е поднесена од:

- Г-ѓа. Бети Пурсел и 16 други ирски државјани. Тие се новинари или продуценти на радиот или телевизиски емисии, вработени од Радио Телефис Еиреанн (во понатамошниот текст : RTE) (види го комплетниот список во Анексот),

- Националната унија на новинарите,

- Унијата на индустриските професионални технички служби,

Поединечните молители се членови на една или друга од двете горе наведени еснафски синдикати.

Молителите се застапувани во постапката пред Комисијата од Ен Ниари и др., адвокати од Даблин.

Фактите во случајот што се поднесени од странките, може да се сумираат како што следува:

Молбата се однесува на наводните ограничувања на слободата на изразувањето на Молителите, како резултат на една министерска наредба дадена согласно член 31 од Законот за органот за радио дифузија од 1960 година (изменет со член 16 од Законот за органот за радио дифузија од 1976 година, (дополнет)).

Релевантните одредби од изменетиот член 31 од Законот од 1960 година, се следните:

„(1) Кога Министерот е на мислење дека емитувањето на конкретно нешто или на било која работа од посебен вид веројатно ќе промовира или ќе поттикнува криминал, или ќе стреми да ја потцени власта на државата, може со наредба да го насочи органот да се воздржи од емитување на истото или на било што од тој вид, а органот ќе се повинува на наредбата.

(1A) Наредбата согласно под-член (1) од овој член ќе остане во сила во период што нема да надминува 12 месеци како што е назначено во наредбата, а периодот во кој наредбата треба да остане во сила може да се продолжи или понатаму да се продолжи со наредба од министерот или со резолуција донесена од двата Дома на Оирехтас што предвидува нејзино продолжување, со тоа што периодот за кој наредбата согласно наведениот под-член (1) се продолжува или понатаму се продолжува со наредба или резолуција согласно овој под-член нема да надминува период од 12 месеци,„

Наредбата од Член 31 што беше во сила во времето кога Молбата беше поднесена е С.И. бр. 3/1989 и предвидува дека поранешната Наредба (СИ бр.13/1987) треба да остане во сила до 19-ти јануари 1990 година.

Согласно С.И. бр. 3/1989, РТЕ е насочено да се воздржи од емитување на секое нешто што е:

„(1) Интервју, или извештај од интервју со портпарол или со портпароли на само една или повеќе од следните организации, имено :

(а) Организацијата која себе си се нарекува Ирска Републиканска Армија (исто така ИРА и Оглаихнех Еиреанн),

(б) Организацијата која себе си се нарекува Шин Фејн,

(в) Организацијата која се нарекува себеси Републикански Шин Фејн,

(г) Организацијата која се нарекува себеси Здружение за одбрана Алстер,

(д) Организацијата која се нарекува себеси Ирска Национална Ослободителна Армија (исто така ИНЛА),

(ф) Секоја организација која во Северна Ирска е забранета поради целите на член 21 од Законот за Британскиот Парламент под наслов Закон за Северна Ирска (Итни одредби) од 1978 година.

(2) Емисија, без разлика дали тврди дека е емитувана од политичка партија или не е, извршено од страна на или за сметка на застапување, нудење или повикување на поддршка за организацијата што се нарекува себеси Шин Фејн или организацијата која се нарекува себе си Републиканска Шин Фејн,

(3) Емисија, од било кое лице или лица што ја претставуваат или се претставува како да се претставници на организацијата која се нарекува себе си Шин Фејн или организацијата која се нарекува себе си Републикански Шин Фејн,

Со цел сообразување со условите од Наредбата од член 31, издадени се упатства од органот РТЕ во 1978 год. а повторно се издадени во 1979 год. Ефектот од тие упатства е сумиран од страна на Молителите на следниот начин:

- На персоналот на РТЕ му се забранува да емитува било какви интервјуа или снимки од изјави од било кое лице за кое знаат дека е член на една од организациите наведени во Наредбата од член 31.

- Од персоналната РТЕ се бара да се увери во соодветните околности дали едно лице е член на забранетата организација во рамките на значењето на Наредбата од член 31,

- Персоналот на РТЕ мора да снабди уверение од началникот на Одделот пред емитување на било какви вести или емисии за тековни/јавни работи во врска со Северна Ирска,

- Забраната за објавување на било која изјава од интервју, коментар или друго, од страна на член на наведена организација во рамките на значењето на член 31 важи за било кој предмет, како што се емисиите за природата, образованието, проблемите со дрога итн.

- Покривањето на емисиите вести или емисиите за тековни настани како што се состаноци или конференции за печатот што вклучуваат претставници на наведените организации во рамките на значењето на Наредбата од член 31, мора да користи неми филмови или замрзнати снимки кога илустрира таква репортажа, и читањето на било какви изјави или делови од изјави од страна на член на персоналот на РТЕ,

- Упатствата бараат за сите работи што однесуваат на обработка на вестите за наведените организации, раководителот за вести кога е тоа соодветно да се консултира со генералниот директор.

- Пропустот да се повинува на упатствата може да резултира со отпуштање на односниот член на персоналот.

Став 4 од упатствата укажува дека во вестите со Наредбата не е забранета фактичка репортажа и дека изјавите од наведените организации „за

значајни настани, вклучително прифаќањето или негирањето на одговорноста за насилство или друга незаконска активност“ може да се известуваат. Соодветната употреба на немиот филм или замрзнатите слики за илустрација на таква репортажа е дозволено, „но не е дозволено снимањето на звук или звучен филм од портпарол или портпароли на една или повеќе од таквите организации или извештаи за интервјуа со такви лица“.

Организацијата Шин Фејн која се спомнува во Наредбата од член 31 не е незаконска организација согласно Законот за кривични дела против државата од 1939 година. Член 19 од Законот од 1939 година, ѝ овозможува на владата да ги прогласи некои организации за незаконски. Со член 21 од Законот од 1939 година, членството во незаконска организација е направено да биде кривично дело. ИРА е прогласена за незаконска организација согласно Законот од 1939 година, но Шин Фејн не е, таа е регистрирана политичка партија согласно член 13 од Законот за избори од 1963 година, што предвидува Регистер на политички партии.

Уставната валидност на член 31 од Законот од 1960 година во светлината на уставните гаранции на слободата на изразувањето, (член 40.6.1) беше разгледана од страна на Врховниот суд во случајот Државата (Линч) против Куни (1982 година) ИР337. Тој случај се однесувал на валидноста на дел од Наредбата од член 31 дадена од министерот за правда на 9-ти февруари 1982 год. што забранува емисии на политичката партија Шин Фејн како и емисии од било кои лица што ја претставуваат или тврдат дека ја претставуваат Шин Фејн (види ги сличните одредби од став 2 и 3 на Наредбата од член 31 погоре).

Релевантниот дел од член 40 точка 6 точка 1 од ирскиот Устав го предвидува следното;

„6.1. Државата гарантира слобода на користење на следните права, подложно на јавниот ред и моралноста:

i. Правото на граѓаните слободно да ги изразуваат своите убедувања и мислења.

Образованието на јавното мислење сепак е работа од многу сериозна природа за општото добро, државата треба да преземе да осигури органите на јавното мислење, како што е радиото, печатот, филмот, со зачувување на нивната праведна слобода на изразувањето, вклучително критиката на Владината политика, нема да се користи за да се подрие јавниот ред или морал или власта на државата.,,

Претседателот, судија О'Хигинс, донесувајќи ја Пресудата од 28-ми јули 1982 година на Врховниот суд, ја поддржува валидноста на член 31 од Законот од 1960 година, (изменет) со следните зборови (стр. 361):

„Законодавството се занимава, помеѓу други нешта, со контрола на слободата на изразувањето и слободата на говорот во рамките на овластувањата дадени со член 40 став 6 под-став 1 од Уставот. Оваа одредба ѝ овозможува на државата во некои случаи да ги контролира тие права и слободи. Основата на било кој обид за контрола мора, согласно Уставот, да има преовладувачки обсири кон јавниот ред и јавниот морал. Уставната одредба што е во прашање се однесува на органите на јавното мислење и тие мора да се сметаат дека ги вклучуваат телевизијата како и радиото. Таа става на државата обврска да обезбеди тие органи на јавното мислење да не бидат користени за подривање на јавниот ред и јавниот морал или власта на државата. Следува дека употребата на таквите органи на мислењето за цели на обезбедување или застапување за поддршка на организации што бараат со насилство да се направи преврат во државата или незините институции е употреба што е забранета со Уставот. Затоа, е јасно дека должноста на државата да интервенира во спречување на радио или телевизиски емисии што имаат за цел таков резултат или на било кој начин веројатно би имале ефект да промовираат или поттикнуваат на криминал или загрозување на власта на државата. Тие се сепак објективни определби и очигледно фундаменталните права на граѓаните слободно да ги изразуваат своите убедувања и мислења не може да се пресечат или спречат врз никаков ирационален или каприциозен основ. Мора да се претпостави дека кога Оиреахтас ги пренесува тие овластувања на министерот има намера тие да бидат користени само во сообразност со Уставот.

Судот е на мислење дека под-член 1 од член 31 на Законот од 1960 година (изменет), не пренесува на министерот широки одврзани овластувања како што тврдел обвинителот. Судот е задоволен што под-членот не ги исклучува разгледувањата од страна на судовите и дека секое мислење формирано од министерот понатаму мора да биде нешто што ќе се смета како *bona fide* и фактички одржливо а не неразумно. Поради тие причини, Судот дојде до заклучок дека наводната невалидност во однос на член 31 под-член 1 не била утврдена.,

Врховниот суд ги разгледа доказите од Министерот за правда што беа неконтроверзни и кои укажуваа дека Шин Фејн бил „интегрален и зависен дел од апаратот на привремената ИРА, илегална терористичка организација која, и со своите изјавени цели и со своето досие на криминално насилство, се покажала дека е посветена помеѓу другите нешта на растурање со насилни и незаконски средства на органите на државата...“ (Според г. судија Хенши, на стр. 381). Судот сметаше дека тие докази во целост го оправдаа мислењето на министерот дека емисијата е направена за сметка или повикувајќи на поддршка за Шин Фејн, или емитувана од лице кое што се чини дека ја преставува таа организација, веројатно би промовирало и поттикнало криминал или би стремело да ја подрие власта на државата. Според тоа, се сметаше дека Наредбата дадена од министерот не била дадена *ultra vires* со член 31 (1) од Законот од 1960 година, (изменет).

Поединечните молители поднесоа заклетви во кои тие го опишаа детално ефектот од Наредбата од член 31 за нивното својство како емитувачи да примаат и даваат информации. Всушност тие тврдат дека ефектот од Наредбата и упатствата сериозно го нарушила покривањето на сите вести за настани, тековни работи и општествен развој во Северна Ирска, дека ги одвраќала новинарите и/или продуцентите при избирањето да пуштат емисии во врска со било кое прашање од Северна Ирска и ги спречувала новинарите и продуцентите да се повинуваат на барањето за одмереност и непристрасност во своите продуцирани емисии. Молителите сметаат дека член 18 од Законот од 1960 година (изменет) нуди доволна заштита против употребата на медиумите за подривање власта на државата. Одредбата наметнува меѓу другото должност за непристрасност на органот РТЕ, но исто така предвидува

дека ниту една работа не може да биде емитувана ако „може разумно да биде сметано дека веројатно ќе промовира или поттикне криминал или ќе стреми да ја подрива власта на државата.“

Во своите заклетви пред Комисијата, Молителите поднесоа дека професионалната етика и компетенција на новинарите од РТЕ била значително подриена. По пат на илустрација на влијанието од Наредбата врз улогата на телевизиското новинарство, тие меѓу другото го наведуваат следното:

- Ограничувањата го спречуваат персоналот на РТЕ да дава урамнотежена сметка за многу настани како што тие се случуваат. Во текот на изборните кампањи на персоналот на РТЕ не му е дозволено да ги интервјуира кандидатите или да емитува изјави или коментари од кандидатите на организациите од списокот (т.е. наведените во Наредбата од член 31) кои се кандидираат на изборите. Тие исто така се спречени да интервјуираат членови на наведените организации кои имаат јавни функции, како што се советници од Шин Фејн.

- Ограничувањата на покривањето на кандидатите од Шин Фејн, и покрај тоа што Шин Фејн е законска политичка партија во Ирска, значи дека новинарите не може да ги покриваат конференциите за печатот во живо, туку можат само да ги читаат изјавите за печатот после тоа. Тоа ги спречи молителите да ги предизвикаат кандидатите во нивната кампања по нивниот манифест во нивната кампања, или да покриваат сесија со прашање и одговори на која новинарите поставуваат прашања на организацијата или на нејзините кандидати за манифестот и целите на нивната кампања. Ограничувањата имаат ефект на одвраќање на персоналот на РТЕ да ја покрива било која приказна што може да вклучува учество на член од Шин Фејн без разлика дали како општински советник, општински активист во доброволно тело и поинаку.

- Забраната за интервјуирање на членови на Шин Фејн или други наведени организации е бланко забрана, без оглед на вестите што се покриваат. Како еден од многуте примери, молителите го цитираат покривањето од РТЕ на еден инцидент каде една учителка бил отпуштена од манастирско училиште каде предавала, бидејќи останала бремена вонбрачно.

Учителката покренала постапка пред Вишиот суд, тврдејќи дека е неоправдано отпуштена, а RTE не можел да ја интервјуира бидејќи била член на Шин Фејн. Се тврди дека едноставното снимање на гласот на жената како вели „немам коментар“ емитувано во етерот резултирало со тоа што односниот репортер бил укорен.

- Ограничувањето особено го погаѓаат персоналот на RTE што работи во Радио на Гаелтахта, што служи на ирското говорно подрачје од земјата, презентирајќи вести, информации и цел распон емисии на ирски јазик. Еден од Молителите ја наведува својата неможност да го интервјуира неодамнешниот претседател на Окружниот совет Галвај кој течно говори ирски, но исто така е член на Шин Фејн и тешкотијата да монтира емисии од областа како што е состојбата на патиштата во областа Конемара. Тој исто така упатува на фактот дека не можел да користи во своите емисии еден локален адвокат кој е специјалист познавач на гелските области бидејќи е член на Шин Фејн.

- Дури и емисиите што го критикуваат Шин Фејн подлежат на ограничување согласно Наредбата од член 31. Така, во една телевизиска емисија што известува за моралот на гласањето на Шин Фејн не било можно да се интервјуира никој од самата Шин Фејн за да се претстават нивните поглед во една панел дискусија.

- Наредбата од член 31 никогаш не била суспендирана за да овозможи на новинарите од RTE да покриваат избори било во Ирска било во северна Ирска. Наредбата целосно важеше во текот на комбинираните општи избори во 1989 година, и европските избори во Ирска како и европските избори во Северна Ирска. Посочено е дека ограничувања на слични емисии од страна на секретарот за внатрешни работи на Велика Британија на 19-ти октомври 1988 година, биле наметнати на ББЦ и ИБА. но биле суспендирани во текот на изборната кампања во Северна Ирска.

- Молителите посочија кон аномалиите како последица од ограничувањето да не можат да го интервјуираат Гери Адамс, член на парламентот, за успешните избори во Вестминстер, туку биле принудени да го интервјуираат кандидатот што изгубил. Британското и светското радио и

телевизија извршиле директни интервјуа со г. Адамс што уште повеќе го подрило кредибилитетот на RTE.

ЖАЛБИТЕ

Член 10 од Конвенцијата

Молителите приговараат согласно член 10 од Конвенцијата дека Наредбата од член 31 претставува неоправдано попречување на слободата на изразувањето и е сериозна повредна на нивното право во едно демократско општество да даваат информации на јавноста, и на нивното право да добиваат информации без непотребно попречување од страна на јавен орган.

Тие поднесоа дека на диспозитивот од наредбата од член 31 му недостига предусловот на прецизирање „пропишано со Закон“ во рамките на значењето на член 10 став 2 од Конвенцијата. Напорите вршени од страна на органот RTE, од страна на новинарите на RTE и на два еснафски синдикати – Молители за да се бараат јасни министерски упатства во однос на опфатот на Наредбата пропаднаа. Во случајот, молителите беа приморани да се повинуваат на упатствата издадени од органот RTE при тврдената сообразност со Наредбата од член 31.

Молителите во принцип прифаќаат дека целите кон кои се стреми член 31 потпаѓаат во рамките на легитимните цели „во интерес на националната безбедност или за заштита од нереди или криминал,“ согласно член 10 став 2. Како и да е, практичниот ефект од наредбата од член 31 во голема мера ги надминува тие цели и стана бланко забрана за правилното и соодветно покривање на општествените и тековните работи во врска со Северна Ирска. Исто така поднесоа дека тие легитимни цели се соодветно опфатени од член 18 (1) од Законот за органот на радио дифузија од 1960 година, (изменет) што предвидува на RTE при повинувањето на својата должност за непристрасност да му биде забрането да склучува во било која од своите емисии „сè што може

разумно да се смета дека веројатно ќе промовира или поттикнува на криминал стремејќи да ја подрие власта на државата,„

Молителите понатаму поднесоа дека ограничувањата не соодветствуваат на неодојна општествена потреба и не се пропорционални со целите кон кои се стреми. Поточно тие поднесоа: дека:

- Наредбата од член 31 се однесува на личноста на интервјуираното лице како можен член на една од наведените организации а не на содржината на интервјуто или искажувањето.

- Наредбата ги одвраќа новинарите на РТЕ да занимаваат со истражувачко новинарство и да продуцираат емисии што го опфаќаат распонот општествени и тековни настанати во Северна Ирска,

- Не е направен никакво обид од страна на државата да се оправда разликата во законските прописи за електронските медиуми и весниците,

- Владата никогаш не објасни зошто тие ги одбиваат гледиштата на органот РТЕ дека Наредбата е со преголем опфат,

- Подоцнежните министри одбија да го објаснат во Парламентот или поинаку образложението за наредбата од член 31` и нејзиното годишно обновување.

Член 3 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата

Молителите согласно член 3 од Протоколот бр. 1 се жалеа дека сегашната наредба од член 31 и претходните Наредби од член 31 кои стапија во сила во текот на Општите парламентарни избори и Европските парламентарни избори во Ирска се сериозна повреда на Слободното изразување на мислењето на луѓето и на можноста на поединечните Молители како новинари да осигурат такво слободно изразување.

Поединечните молителите посочуваат дека тие исто така се гласачи на истите општи избори и на европските избори и дополнително се засегнати како новинари да осигурат слободно изразување на мислењето на луѓето кое се

гарантира со таа одредба. Тие наведуваат дека не го поддржуваат Шин Фејн и ја разликуваат својата жалба во целост од било која можна жалба што таа организација и нивните членови би биле во позиција да ја поднесат. Тие сепак посочуваат, дека Шин Фен е регистрирана како политичка партија пред државата и законски има право да предлага кандидати за општите избори за националниот Парламент.

Ефектот од Наредбата од член 31 бил дека кандидатите од Шин Фен не можат да бидат интервјуирани од РТЕ. Понатаму, не може да има директно покривање на конференциите за печатот од страна на Шин Фен, вклучително сесиите за прашања и одговори од новинарите и таквите конференции за печат. Во дополнение, емисиите за тековни настани, панел дискусиите, емисиите вести и емисиите со прашања и одговори, сите тие го исклучуваат учеството на Шин Фен.

Исто така е поднесено дека член 3 од Протоколот број 1 важи за изборите за Европскиот Парламент. Поединечните молители се жалат дека горе наведените рестрикции на интервјуирање на кандидатите на Шин Фен исто така важи за тие избори и дека од нив се бара со Наредбата од член 31 да ги изопачат „условите кои ќе осигурат слободно изразување на мислењето на луѓето“ со повреда на таа одредба.

Член 14 во врска со член 10 од Конвенцијата и член 3 од Протоколот број 1

Молителите поднесоа дека Наредбата од член 31 исто така го нарушува член 14 во врска со член 10 што се додека на поединечните молители им е забрането да емитуваат интервјуа или изјави од членови (вклучително избрани претставници) од Шин Фен.

Молителите понатаму се жалат на прекршување на член 14 во врска член 3 од Протокол бр. 1. Тие тврдат дека сегашната наредба од член 31 претходните наредби од член 31 дискриминираат врз основа на политичко мислење кандидати и избрани претставници на регистрирана политичка партија во државата Шин Фен. Тие приговараат дека како новинари и

продуценти што работат во РТЕ, за разлика од новинарите од печатените медиуми, од поединечните молители се бара да спроведат дискриминација врз основа на политичко мислење. Тие не се во можност да емитуваат никакво интервју сои исказ од страна на член на Шин Фен, без оглед на содржината.

Член 13 од Конвенцијата

Молителите понатаму се жалат на прекршување на член 13 од Конвенцијата бидејќи тие немаат ефективен правен лек пред националниот орган за нарушување на нивните права согласно Конвенцијата. Уставноста на релевантното законодавство, и овластување на министерот да издава и обновува наредби од член 31 беше подржана од Врховниот суд во случајот Државата (Линч против Хуни (1982 година) ИР337. Како последица на тоа молителите немаат ефективен правен лек за да нападнат барањето без да се тие повинуваат на условите на наредбата на член 31 и упатствата издадени од органот РТЕ што ги одредува постапките за целосна имплементација на наредбата.

ПОСТАПКАТА ПРЕД КОМИСИЈАТА

Молбата беше покрената на 11-ти август 1989 година, и заведена на 28-ми август 1989 година.

На 4-ти декември 1989 година, Комисијата реши да извести за Молбата на Владата согласно Правило 42 став 2 (б) од Правилата на Комисијата за постапката (поранешна верзија) и да ги повика да поднесат писмени забелешки во однос на дозволивоста и мериторност.

Забелешките на Владата беа поднесени на 18-ти мај 1990 година, после две продолжувања на рокот а забелешките на молителите беа поднесени на 31-ви јули 1990 година, после едно продолжување на рокот.

На 16-ти април 1991 година, Комисијата имаше расправа за дозволивоста и мериторноста на молбата на која странките беа застапувани како што следува:

За Владата

Г-ѓа Емер Килкулен, застапник на Министерството за надворешни работи.

г. Харолд А.Велехан С.Т., советник

г. Жерар Данахер Б.Л. советник

г. Г. Фиола Фланаган, Јавно обвинителство, советник

г. Томас Кенингтон, Министерство за туризам и транспорт

За молителите

г. Френк Кралрк С.Ц., советник

г. Кевин Бојл, советник

г-ѓица Мери О'Тул, советник

г-ѓица Ен.Ниари, адвокат

Молители

г-ѓа Бети Пурсел

г. Сеосам О'Куаиг

г. Алекс Ваит

г. Џејмс Џ. Еди (во име на Националниот синдикат на новинарите)

г. Патрик Кеенан (во име на Унијата за професионални индустриски технички услуги

ЗАКОНОТ

Молителите како оштетени

Комисијата прво испита дали молителите можат да тврдат дека се оштетени во рамките на значењето на член 25 став 2 (член 25-1) од Конвенцијата. Согласно таа одредба, Комисијата „може да добие барања... од било кое лице, невладина организација или група поединци што тврдат дека се оштетени поради повреда од страна на Држава висока договорничка за правата одредени согласно оваа Конвенција...“.

Владата спореше дека Молителите од еснафскиот синдикат не можат да тврдат дека се оштетени поради наводната повреда на Наредбите од член 31 што не се насочени кон нив и не се применети на нивна штета. Тие сметаат дека нивните жалби се „*actio popularis*“ со цел да се продолжи кампањата на еснафските синдикати за аболиција од член 31 од Законот од 1960 година. Молителите поднесоа дека во ситуација кога сите членови на еден еснафски синдикат се погодени од мерка за која се жалат дека ги нарушува нивните права согласно Конвенцијата, како колектив од неговите членови, е директно погодена од мерката и станува оштетена странка во рамките на значењето на член 25 (чл. 25), особено кога односниот Синдикат конзистентно ги уверува во тие права своите членови. На расправата, Молителите исто така го поставија аргументот дека не се само новинарите тие што се погодени од Наредбата од член 31 туку и новинарството како професија. Како професионални здруженија на своите членови еснафските синдикати ги претставуваат сите новинари во одбраната на слободата на изразувањето и отпорот и оспорувањето на цензурата.

Комисијата не може да го признае. тој аргумент. Со цел да се задоволат условите од член 25 (чл.25), еден Молител мора да биде во состојба да покаже дека самиот бил погоден од наводната повреда на Конвенцијата. Во овој случај, обжалената мерка не се одразува на правата на самите синдикати на Молителот, Наредбата од член 31 не се однесува на користењето на било кое

од нејзините права. Самиот факт дека трговските синдикати се сметаат себеси за чувари на колективните интереси на своите членови не е доволен да ги направи жртви во рамките на значењето на член 25 (чл.25) (цф. бр.9900/82, дек.4.5. 83, Д.Т.Р. 32 стр. 261, бр.9939/82, дек. 4.7.83, Д.Р: 34 стр. 213, бр. 10733/84, дек.11.3.т.85, Д.Р.41 стр.211).

Сè додека Молбата покрената од два еснафски синдикати, следува дека е инкомпатибилна *ratione personae* со одредбите од Конвенцијата и мора да биде одбиена во согласност со член 27 став 2 (чл. 27-2) од Конвенцијата

Владата исто така поднесе дека поединечните Молители не може да тврдат дека се оштетени бидејќи Наредбата од член 31 е насочена кон органот РТЕ а не кон нив. Тие аргументираа дека Молителите се слободни да добиваат и даваат секакви информации за своите поединечни и лични својства. Ако, како што тие тврдат, се погодени од Наредбата, тоа е само поради нивното вработување во органот РТЕ и нивната согласност во однос на условите од Наредбата, како вработени во РТЕ тие се обврзани од Правилата и прописите на таа организација.

Комисијата не гледа никаква сила во овој аргумент. Сите индивидуални Молители се новинари со полно работно време или продуценти на радио и телевизиски емисии. Како вработени од РТЕ, тие се обврзани да се повинуваат на наредбата од член 31, во согласност со упатствата издадени од нивниот работодавец. Користењето на нивната слобода да добиваат и даваат информации е директно погодено од условите на Наредбата, па тие се соочуваат со дисциплинска мерка за пропуст да се сообразат со тоа.

17-те поединечни Молители поради тоа може да тврдат дека се жртви на наводните повреди во рамките на значењето на член 25 став 1 (чл.25-1) од Конвенцијата.

Исцрпеност на домашните правни лекови

Владата пренесе дека молбата пропуштила да го задоволи барањето согласно член 26 (чл.26) од Конвенцијата „Комисијата може да решава

предмети само откако сите домашни правни лекови биле исцрпени, согласно општо признаените правила на Меѓународното право“. Тие поднеле дека поединечните молители имале на располагање правни лекови бидејќи ирските судови можеле да ја разгледаат било која Наредба поднесена согласно член 31. Тие упатуваат во тој поглед на Одлуката на Врховниот суд во предметот *Државата (Линч) против Куни* (1982 година) И.Р. 337, посочувајќи дека овој случај се однесува на валидноста на еден дел од Наредбата од член 31, од страна на министерот за правда на 9-ти февруари 1982 година, што забранува емисии за политичката партија од Шин Фејн и поради тоа директно не носи прашања подигнати од страна на молителите. Прашањето дали Наредбата била неоправдано попречување на правото на слобода на изразувањето или на правото на глас на било кое лице кое не е кандидат за избори и кое не било осудено за тоа. Молителите поради тоа не ги исцрпиле сите расположиви правни лекови во поглед на жалбите што ги покренале по својата Молба. Одбивајќи го тој аргумент, Молителите посочуваат дека во случајот Линч, Врховниот суд неотповикливо го гарантира оправданието на Министерот за издавањето на Наредбата од член 31 во 1982 година, и дека ништо од развојот на состојбата на работите во Ирска не сугерира дека судовите би имале различен наод ако сегашната Наредба треба да биде оспорена по пат на судско разгледување, особено бидејќи молителите не ја оспориле добрата намера на министерот при формирањето мислење што во основа на Наредбата, туку дали министерот треба да има право да ги врши своите овластувања што ги има за формирањето на тоа мислење. Тие поради тоа аргументираа, дека обновеното оспорување би било лишено од било каква шанса на успех и би претставувало залудна постапка.

Според мислењето на Комисијата, Молителите убедливо утврдија дека според гледиштето на јасната Одлука на Врховниот суд, ја поддржува валидноста на наредбата од член 31 која е во голема мера идентична со оспорената во овој случај, а спорот за обновувањето не би понудил никакво изглед на успех.

Комисијата конзистентно смета дека правилото за исцрпување на домашните правни лекови бара употреба само на такви правни лекови што се во можност да обезбедат отштета за жалбите што се поднесени

(ЦФ.бр.8805179 и 8806/79, дек.7.5.81, Д.Р.24 стр. точка 144 со понатамошни референции). Жалбите на поединечните Молители поради тоа не можат да бидат одбиени согласно член 27 став 3 (чл.27-3 од Конвенцијата бидејќи се недозволиви согласно член 26 (чл.26).

Член 10 (чл.10) Од Конвенцијата

Поединечните молители се жалат дека наредбата од член 31 што се применува на нив претставува неоправдано попречување на нивната слобода на изразување бидејќи е сериозно нарушување на нивното право да примаат и даваат информации без неопходно попречување од јавен орган. Тие се повикуваат на член 10 (чл.10) од Конвенцијата што предвидува:

„1. Секој има право на слобода на изразувањето. Тоа право ја вклучува слободата да се има мислење и да се примаат и добиваат информации и идеи без попречување од стана на јавен орган и без оглед на државните граници.

2. Користењето на таа слобода, бидејќи со себе носи должности и одговорности, може да подлежи на такви формалности, услови, ограничувања или казни како што пропишува законот и кои се неопходни за едно демократско општество, во интерес на националната безбедност, територијалниот интегритет или јавната сигурност, за спречување нереди или криминал, за заштита на здравјето и моралот, за заштита на угледот или правата на другите, за спречување да се откријат информации добиени како доверливи или за одржување на квалитетот и непристрасноста на судството“.

Владата поднесе дека ограничувањето на користењето на слободата на изразување на Молителите, ако го има, е маргинално и во секој случај пропишано со закон, а во околностите на Ирска во поглед на терористичките организации, неопходно за заштита на националната безбедност, територијалниот интегритет и јавната сигурност, како и за спречување нереди и криминал, така што е во целост согласно со одредбите од член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата. Во поткрепа на нивното толкување, Владата поднесе документација за распонот на терористичко насилство во Ирска од Северна

Ирска и на друго место во Европа, поддршката од Шин Фејн на активностите на ИРА и вмешаноста на другите организации во наредбата од член 31.

Комисијата забележува во однос на прашањето на попречувањето дека, иако министерската наредба не е упатена на молителите, туку на нивниот работодавец, RTE, таа произведува сериозни ефекти врз работата на Молителите како новинари и продуценти, благодарение на упатствата издадени од нивниот работодавец, тие мора да ги почитуваат: Тие не можат да емитуваат интервјуа, ниту извештаи од интервјуа со претставници на наведените организации, мора да користат неми филмови или замрзнати слики за да илустрираат било која репортажа во врска со било која од наведените организации, мора да снабдат уверение од своите претпоставени пред да емитуваат било какви вести или емисии за тековни настани во врска со работи поврзани со тие организации. Бидејќи тие забрани важат на секоја изјава од претставник на наведена организација без оглед на предметот, сообразноста со Наредбата повлекува ограничувања и услови не само во однос на изборот на материјалот што Молителите може да го емитуваат, туку исто така и на нивниот уредувачки суд.

Имајќи ја предвид еминентната улога на новинарите во ширењето на информации, а особено дека забраната се применува на интервјуата со портпароли на регистрирана политичка партија (Шин Фејн), Комисијата заклучува дека наредбата претставува попречување на користењето на правото на Молителите согласно член 10 став 1 (чл.10-1) Од Конвенцијата да прима и дава информации и идеи.

Прашање е дали тоа попречување било оправдано, бидејќи Владата смета дека со било кое ограничување може да се наметне на користењето на слободата на изразувањето во согласност со член 10 став 2 (чл.10-2 од Конвенцијата).

За да се оправда согласно оваа одредба, условот или ограничувањето мора да биде „пропишано со Закон“. Европскиот суд за човекови права постојано нагласува дека „предвидливоста“ е едно од барањата инхерентни на фразата „пропишани со закон“ од член 10 став 2 (чл.10-2). Една норма не може да се смета како „Закон“ освен ако е формулирана со доволна прецизност за

да му го овозможи на граѓанинот, ако за тоа има потреба, со соодветен совет да ги предвиди, до степен што е разумен во околностите, последиците што со дадено дејствие може да ги повлече. (Ев. Суд Ч.П., *Милер и други*, Пресуда од 2-ти4 март 1998 год., серија А бр. 133, стр. 20, т. 29 со понатамошни референции.

Според молителите, диспозитивот на Наредбата од член 31 е лишен од условот за прецизност за да се задоволи тој критериум. Тие поднесоа дека ограничувањето на такво неограничено време што скратува цел распон избор на емисии, избор на лица што треба да се интервјуираат во емисиите, рамнотежата при покривањето на настаните и на изборите и рамнотежата при обработката на предметот на емисиите. Владата го отфрли тоа тврдење. Тие сметаат дека Наредбата е формулирана со доволна прецизност за да им овозможи на засегнатите лица да го регулираат своето однесување, и тие посочуваат дека молителите биле многу добро свесни за последиците што прекршувањето на одредбите од Наредбата би ги повлекло.

Со цел да се увери дали нападнатите ограничувања се „пропишани со закон“, во смисла на таа фраза дадена во прецедентното право на Судот, Комисијата сметаше дека е неопходно да го испита член 31 од Законот за органот на емитување од 1960 година (изменет со член 16 од Законот за емитување (изменет од 1986 година) во врска со Наредбата издадена во согласност со таа одредба. Самиот член 31 секако дека можел да предизвика приговори во однос на предусловот за прецизност, тој му дал овластување на министерот да го насочува органот да се воздржи од емитување извесни работи единствено врз основа на своето „мислење дека емитувањето на конкретна работа или предмети од посебен вид веројатно би промовирало или поттикнало на криминал и би стремело да се подрие авторитетот на државата.“ Но „Законот“ во рамките на значењето на член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата ја вклучува наредбата издадена согласно член 31. Тоа е законски инструмент што мора да се постави пред двата дома на Парламентот (Оиреахтас), и секој Дом има овластување да ја поништи Наредбата (член 16, под-член 1Б од Законот за измени). Бидејќи наредбата многу детално го опишува не само видот на материјалот на кој се применува туку исто така и начинот на кој таквиот материјал може да се пренесе на читателите и на

гледачите, Молителите не може да тврдат дека не биле свесни за распонот на примената на попречувањата што им се наметнати. Следува дека тие ограничувања биле „пропишани со Закон“ во рамките на значењето на член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата.

Во согласност со прецедентно право на Судот, Комисијата како следно треба да испита дали нападнатите ограничувања имале цел која е легитимна согласно член 10 став 2 (чл.10-2), и дали тие биле (неопходни за едно демократско општество) за да се постигне таа цел. (ЦФ. Ев. Суд Ч:П., Сандеј Таимс, Пресуда од 26-ти април 1979 год., серија А бр. 30, стр. 29, т.45).

При испитувањето дали за целта кон која се стреми Наредбата од член 31 може да се рече дека е легитимна согласно член 10 став 2 (чл. 10.-2), Комисијата забележува дека Молителите не изразиле неслагање со исказите на Владата во врска со сериозноста од заканата на тероризам во Ирска и вклученоста на организациите наброени во наредбата од член 31, вклучително Шин Фејн, која е регистрирана како политички партија е квалификувана како „интегрален и зависен дел од апаратот на Привремената ИРА, интегрална терористичка организација која, и според целите на која е посветена и според своето досие на криминално насилство, покажала дека е предадена, помеѓу другото, на растурање со насилни и незаконски средства на органите на државата утврдени со Уставот“ (г. судија Хенчи во Пресудата на Врховниот суд во случајот *Државата (Линч) против Куни* (1982 година) И.Р.337, на стр. 381). Во тој контекст, Комисијата забележува дека нападнатата Наредба не го забранува известувањето за активностите на било која од наведените организации, туку ги забранува само интервјуата во живо на нивните портпароли. Со тоа ја забранува употребата на медиумите за цели на застапување на поддршка на организациите што сакаат да го подријат, по пат на насилство и други илегални средства, уставниот поредок и основните слободи и права што ги гарантира. Иако е вистина дека Шин Фејн за разлика од другите организации наброени во Наредбата, не е забранета организација, исто така е вистина дека таа се прости од терористичките активности на една од наведените организации, која е забранета а е тесно поврзана со нив, како што Врховниот суд навел во горе наведената пресуда за Линч. Комисијата забележала дека под тие околности секако може да биде можно согласно

ирското законодавство да се прогласи Шин Фејн за незаконска организација. Тоа што не е забранета е работа на политиката каде само ирската Влада може да одлучи. Како и да е, Одлуката да не се прогласи Шин Фејн за незаконска организација не имплицира обврска за Владата да му даде на Шин Фејн непречен пристап до медиумите. Со дозволување, со член 10 став 2 (чл.10-2), на извесни ограничувања во однос на користењето на слободата на изразувањето, Конвенцијата го признава принципот дека ниту една група или лице нема право да стреми кон активности чија цел е уништување на било кое од правата и слободите заштитени од неа (цф. член 17 (чл.17) од Конвенцијата).

Затоа Комисијата наоѓа дека спорните ограничувања на слободата на Молителите да добиваат и даваат информации имале легитимна цел согласно член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата. Таа забележува дека во овој контекст молителите самите допуштаат дека во принцип целите на Наредбата од член 31 би се покажале дека потпаѓаат во рамките на легитимните цели наведени во член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата, т.е. заштита на интересите на национална безбедност и спречување неред и криминал.

Комисијата како следно треба да испита дали спорните ограничувања биле „неопходни за едно демократско општество“ за да се постигнат тие цели.

Молителите спорат дека методите усвоени од Владата за да се постигнат тие легитимни цели се разумни и пропорционални. Тие поднесоа дека тие цели се соодветно опфатени со член 18 под-член 1-а од Законот за органот за радиодифузија од 1960 година (изменет со член 3 од Законот од 1976 год.) што ...емитувањето на било „што може разумно да се смета дека веројатно би промовирало и поттикнувало криминал или би стремело да ја подрие власта на Државата“. Според мислењето на Владата, тие ја игнорирале улогата на професионалниот дифузер за критичкото претставување и анализирање на погледите на тие што се интервјуирани. Тие затоа се бранеа дека ограничувањата се наметнати со Наредбата од член 31 не биле „неопходни за едно демократско општество“, како што бара член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата.

При определувањето дали обжалената мерка е „неопходна за едно демократско општество“, Европскиот суд за човекови права конзистентно сметаше дека придавката „неопходно“ имплицира постоење на неодложна општествена потреба и дека државите договорнички имаат извесен праг на проценка кога оценуваат дали постои таква потреба, но дека тоа оди рака под рака со европски надзор (Ев. Суд Ч.П., *Милер и други*, Пресуда од 24-ти мај 1988 год, серија А бр. 133, стр. 21, т. 32, со понатамошни референции.) Во овој случај, поради тоа не е задача на Комисијата да одредува дали други мерки би биле посоодветни за постигнување на целите, како што сметаа Молителите, ниту да ја проценува експедитивноста и ефикасноста на мерките преземени од министерот. Во поглед на прагот на проценката на Владата, единствена задача на Комисијата да испитува дали причините зацртани со Наредба од член 31 се релевантни и доволни согласно член 10 став 2 (чл.10-2) (цф. Ев. Суд Ч.П., *Милер и други*, Пресуда, *loc. cit.*), т.е. дали министерот имал убедливи причини за да претпостави постоење на неодложна општествена потреба да се наметнат спорните ограничувања на Молителите.

Во врска со тоа, Комисијата мора да нагласи како што Судот го стори во неколку прилики (цф. Ев. Суд. Ч.П., *Сандеј Тајмс*, Пресуда од 26'ти април 1979 год., серија А бр. 30, стр. 40, т. 65), дека слободата на изразувањето претставува една од вистинските основи на едно демократско општество. Но исто така мора да нагласи дека користењето на таа слобода „со себе носи должности и одговорности,“ член 10 став 2 (чл.10-2 (од Конвенцијата) и дека поразот на тероризмот е јавен интерес од прв ред за едно демократско општество. Во ситуација кога политички мотивираното насилство претставува постојана закана по животот и безбедноста на населението и кога застапниците за тоа насилство бараат пристап до масовните медиуми за цели на публицитет, особено е тешко да се воспостави праведна рамнотежа помеѓу барањата да се заштити слободата на информирање и императивите за заштита на државата и јавноста од вооружени завери што имаат за цел да извршат преврат на демократскиот поредок што ја гарантира таа слобода и другите човекови права.

Повикана да разгледа дали Наредбата од член 31 може да се каже дека ја воспоставува таа рамнотежа сообразно на одредбите од член 10 став 2

(чл.10-2) од Конвенцијата, Комисијата забележува дека ограничувањата што резултираат од наредбата не се однесуваат на содржината на радио и телевизиските емисии. Како што веќе беше нагласено нивната цел е да обезбедат портпаролите на наведените организации да не ја искористат приликата при интервјуа во живо и други емитувања да промовираат незаконски активности што имаат цел подривање на уставниот поредок на Државата. Ограничувањата се планирани да им ја одземат на претставниците на познатите терористички организации и нивните политички поддржувачи можноста да ги употребат медиумите како платформа за застапување за нивната кауза, охрабрување на поддршката за нивните организации и пренесување на впечаток дека имаат легитимитет.

Комисијата признава дека некој од тие ограничувања, особено забраната на интервјуата во живо со портпароли на наведените организации може да предизвика нелагодност за Молителите при вршењето на нивните професионални должности, но како рамнотежа, не наоѓа дека тие водат до ограничување на правото на слобода на изразувањето на Молителите што е инкомпатибилно и со наведените барања согласно член 10 став 2 (чл.1-2) од Конвенцијата.

Во современото општество радиото и телевизијата се медиуми со значителна моќ и влијание. Нивното влијание е повеќе непосредно отколку што е тоа влијанието на печатените медиуми и можностите за дифузерот да ги поправи, квалификува, толкува или коментира било кои искази дадени на радио или телевизији, и се ограничени во споредба со тие што се на располагање на новинарите од печатот. Изјавите во живо исто така може да вклучуваат особен ризик за шифрирани пораки што може да се пренесат, ризик што дури и совесните новинари не можат да го контролираат при правењето на својот професионален суд.

Со оглед на ограничениот распон на ограничувањата наметнати врз молителите и преовладувачките интереси кои тие се планирани да ги заштитуваат. Комисијата наоѓа дека тие можат разумно да бидат сметани како „неопходни на едно демократско општество,“ во рамките на значењето на член 10 став 2 (чл.10-2) од Конвенцијата.

Следува дека приговорите од поединечните молители согласно член 10 (чл.10) се манифестно лошо засновани и мора да бидат одбиени согласно член 27 став 2) чл.27 -2) од Конвенцијата.

Член 3 од Протоколот бр. 1 (Ф1-3) од Конвенцијата.

Поединечните молители се жалат дека Наредбата од член 31, додека важи за емисиите што вклучуваат портпароли на Шин Фејн, регистрирана политичка партија и се извршува во текот на ирските општи избори и изборите за Европскиот парламент, ги нарушува одредбите од член 3 на Протоколот бр. 1 (П1-3) од Конвенцијата што гласи како што следува:

„Државите високи договорнички преземаат да одржуваат слободни избори во разумни интервали по пат на тајно гласање, под услови што ќе осигурат слободно изразување на мислењето на луѓето при изборот на законодавниот дом,.. Т

Тие поднесоа дека се гласачи на двата избори а како новинари имаат дополнителна грижа да обезбедат слободно изразување на мислењето на народот.

Во врска со пресудата на Европскиот суд за човекови права во случајот (Ев. Суд Ч.П., пресудата *Матје-Мохин и Клерфејт* од 2-ри март 1987 година, серија А бр. 113, стр. 24, т. 54), Владата поднесе дека член 3 од Протоколот бр. 1 (П.1-3) го имплицира принципот на еднаквост на третманот на сите граѓани при користењето на нивното право да гласаат и нивното право да се кандидираат на избори, но дека Молителите не биле спречени да го користат тоа право. Понатаму тие спореле дека член 3 од Протоколот бр. 1 (П1-3) не важи за изборите за Европскиот парламент.

Иако прифаќа дека поединечните молители како гласачи може да бидат погодени од забраната на емисиите што вклучуваат портпароли од Шин Фејн, Комисијата не наоѓа во нивните поднесоци никакво засновано тврдење дека принципот на еднаквоста во третманот и користењето на нивното право да гласаат бил нарушен на нивна штета. Молителите поднесоа дека ефектот од

Наредбата член 31 е тој што кандидатите од Шин Фејн не можат на бидат интервјуирани, дека не може да има директно покривање на конференциите за печатот на Шин Фејн, и дека емисиите за тековни настани, панел дискусии, вести и емисии со прашања и одговори го исклучуваат учеството на Шин Фејн. Тоа се приговорите што се однесуваат на позицијата на молителите како новинари што комисијата веќе ја разгледа согласно член 10 (чл.10) од Конвенцијата. Гаранцијата согласно член 3 од Протоколот број `1 (П1-3), на „условите што ќе осигурат слободно изразување на мислењето на народот при изборот на законодавниот дом,, имплицира, како што Судот наведе (цф. Неговата Пресуда за *Матје-Мохин и Клерфејт, loc. cit.*), принципот на еднаквоста на третманот на сите граѓани при користењето на нивното право да гласаат, но не му дава право на граѓанинот да бара сите политички партии што се натпреваруваат на изборите да им се даде покривање од радиото и телевизијата ниту пак да им се даде исто времетраење со такво покривање. Фактот дека Шин Фејн е регистрирана политичка партија не прави никаква разлика во тој поглед. Регистрацијата на една партија во Ирска е само административна формалност, нејзин единствен законски ефект дека кандидатите што се членови на регистрирана партија може на името на таа партија да го додадат своето име на гласачкото ливче. Регистрацијата не е лиценца ниту имплицира признавање на таа партија и нејзините активности. Во секој случај, бидејќи молителите изречно наведуваат дека не го поддржуваат Шин Фејн, тешко е да се види како тие може да бидат оштетени како гласачи со забраната за емитување во однос на портпаролите на Шин Фејн.

Молителите исто така поднесоа дека да се биде конзистентен во својот потфат да се забрани пристапот на Шин Фејн до медиумите, Владата требало да ја забрани како партија. Според мислењето на Комисијата, тоа е прашање на политиката што нè повикува на разгледување во контекст на нејзиното испитување за Молбата согласно член 3 од Протоколот број 1 (П.1-3).

Бидејќи Комисијата најде дека Молбата на Молителите во однос на член 3 од Протоколот број 1 (П1-3) не открива никаква појава на насилство, не е неопходно да се одреди дали Европскиот Парламент може да се смета како Законодавен дом. Во рамките на значењето на оваа одредба (цф. бр. 8364/78,

дек. 8.3.79 Д.Р.15 стр. 247, 8612/79, дек. 10.5.87, Д.Р.15 стр.2 59 и 11123/84, дек.9.12.87, необјавени).

Следува дека приговорите дадени согласно член 3 од Протоколот број 1 (П1-3) се очигледно лошо засновани и мора да се одбијат во согласност со член 27 став 2 (чл.27-2) од Конвенцијата.

Член 14 во врска со член 10 (чл.14+10) од Конвенцијата и член 3 од Протоколот бр. 1 (П1-3) каде индивидуалните Молители се жалат дека Наредбата од член 31 го нарушува член 14 во врска со член 10 (чл.10+14) се додека се применува на емисиите што вклучуваат претставници на Шин Фејн и во врска со член 3 од Протоколот бр. 1 (П1-3) сè додека ги дискриминира по основ на политичко мислење кандидатите и избраните избраници на Шин Фејн.

Комисијата веќе утврди дека жалбите на Молителите согласно член 10 (чл.10) од Конвенцијата и член 3 од Протоколот 1 (П1-3) се очигледно лошо засновани исто така во поглед на наводната дискриминаторска примена на Наредбата од член 31 на емисиите што ги вклучуваат портпаролите на Шин Фејн.

Следува дека жалбите согласно член 14 (чл.14) во врска со тие одредби мора исто така да бидат одбиени согласно член 27 став 2 (чл.27-2) од Конвенцијата како очигледно лошо засновани.

‘Член 13 (чл.13) од Конвенцијата

Поединечните Молители понатаму приговараат согласно член 13 (чл.13) од Конвенцијата дека тие немаат ефективен правен лек пред националниот орган да ја нападат Наредбата од член 31 за повреда на нивните права согласно Конвенцијата. член 13 (чл.13) предвидува:

„Секој чии права и слободи зацртани во оваа Конвенција се повредени ќе има ефективен правен лек при националниот орган и покрај тоа што нарушувањето било извршено од лица што постапувале по службена должност“.

Комисијата прво забележува дека, со приговорите во однос на ефектите од Наредбата од член 31 врз нивните права согласно Конвенцијата, Молителите всушност бараат да се оспори член 31 од Законот на органот на емитување од 1960 година (изменет). Во тој Закон министерот дал овластување да се ограничи емитувањето со наредба и на начин како што тоа го сторил. Во тој поглед, Комисијата се повикува на прецедентното право на органите на Конвенцијата според кое член 13 (чл.13) не оди толку далеку да гарантира правен лек што ќе дозволи еден законски акт како таков да биде оспорен (цф. Ев. Суд Ч.П., Пресуда *Џејмс и други* од 21-ви февруари 1986 год. Серија А бр. 98, стр. 47, т. 85, Ев. Суд Ч.П., Пресуда *Лидгоу и други* од 8.јули 1986 година, серија А бр. 102 стр. 74, т. 206).

Се додека жалбите се однесуваат на примената на член 31 од министерската Наредба, Комисијата смета дека самите Молители упатуваат кон оспорување на претходната Наредба од член 31 што довела до пресудата од Врховниот суд (*Државата (Линч) против Куни*) (1982 година И.Р.337). Тие така признаа дека постои правен лек согласно ирскиот Закон. Сепак тие поднесоа дека во поглед на Пресудата од Врховниот суд во случајот линч нивното оспорување на сегашната Наредба од член 31 не би понудило никаков изглед за успех.

Разгледувајќи дали правниот лек што е на располагање согласно ирскиот закон ги задоволува условите од член 13 (чл.13) од Конвенцијата во овој случај, Комисијата потсетува дека во случајот Линч уставно гарантираното право на слобода на изразувањето било разгледано од страна на вишиот суд како и од Врховниот суд. И двата суда значи го разгледале наводното нарушување на правото што е исто така гарантирано со Конвенцијата во член 10 (чл.10). Комисијата затоа наоѓа дека постои правен лек согласно ирскиот закон што им овозможува на Молителите да се повикаат на наводното нарушување на своите права согласно член 1п (чл.10) пред национален орган. Дали тој правен лек има изгледи да успее зависи од проценката на мериторноста во нивниот случај од страна на ирските судови. Самиот факт дека нивните побарувања веројатно нема да успеат не значи дека нема ефективен правен лек во рамките на значењето на член 13 (чл.13) од Конвенцијата .

Следува дека жалбата согласно член 13 (чл.13) мора да се одбие согласно член 27 став 2 (чл.27-2) од Конвенцијата како очигледно лошо заснована.

Поради тие причини, Комисијата со мнозинство,

ЈА ПРОГЛАСУВА МОЛБАТА ЗА НЕДОЗВОЛИВА

Секретар на Комисијата

(Х:Ц КРУЕГЕР)

Претседател на Комисијата

(Ц.А:НОРДГААРД)

АНЕКС

Список на поединечни молители:

Бети Пурсел, жител на Даблин,

Брајан О 'Конел, жител на Билеркај,

Кол Урај, жител на Даблин,

Шон Дуигнан, жител на Даблин,

Катал Поиртеир, жител на Даблин,

Катал МекКоли, роден 1952 год. жител на Даблин,

Ноел О'Рајли, жител на Даблин,

Ронан О'Донехју, роден 1957 год, жител на Даблин,

Мајкл МекХарти, жител на Даблин,

Хелен Шо, роден 1062 год. жител на Даблин,

Мериен Финукен, жител на Даблин,

Роизин Боид, жител на Даблин,

Брендан О'Брајан, жител на Бреи,

Питер Фини, жител на Даблин,

Алек Вајт, роден во 1958 год.жител на Даблин,

Ана Хјусаф, жител на Даблин,

Селсам О'Хвајд, жител на Конемара.